

Симоненко Василь Андрійович

**«Усмішка твоя
єдина, Мука твоя
— єдина, Очі твої
— одні»**

**Василь Андрійович
Симоненко** народився
8 січня 1935 року в
глухому поселенні Біївці
Лубенського району на
Полтавщині в сім'ї
колгоспників.
Виховувався без батька.
Дитинство і юність
припали на воєнні та
післявоєнні роки.

Протягом 1942 -
1952 рр.
майбутній поет
навчався в школі,
яку закінчив із
золотою
медаллюта, потім
вступив на
факультет
журналістики
Київського
університету
імені Т. Шевченка

Проявляти себе, як поет, Василь Симоненко почав ще в студентські роки, але після закінчення ВНЗ, став працювати кореспондентом у газетах. Спочатку була обласна газета «Черкаська Правда» і «Мо лодь Черкащини», потім «Робітнича Газета».

Daria Buniakina / RadioSvoboda.Org (RFE/RL)

*Писати вірші
почав ще в
студентські роки,
але в умовах
прискіпливої
радянської
цензури
друкувався
неохоче: за його
життя вийшли
лише збірки
поезій «Тиша і
грім» (1962) і
казка «Цар
Плаксій і*

Навесні 1960 року в Києві було
засновано Клуб творчої
молоді. Симоненко брав активну
участь у роботі клубу, багато їздив по
Україні, залучався до літературних
вечорів та диспутів, виступав на
творчих вечорах...

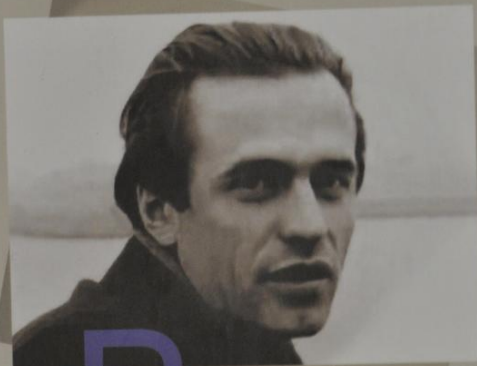
А ще займався пошуками місць
масових поховань жертв
сталінських репресій

Тиша
навколо,
Й знову стану,
як ви, німим,
Але в серці
моїм ніколи
Не замовкне
весняний
грім.

ШІСТДЕСЯТНИКИ

Василь
Симоненко
Вибрані
твори

«Смолоскип»

Фото Сергія Маринка. matzi@ukr.net. 050 1704820, 094 9254856, 098 99 100 97

БІБЛІОТЕКА
ШКІЛЬНОЇ
КЛАСИКИ

Василь
Симоненко

ТВОРИ
ШКІЛЬНОЇ
ПРОГРАМИ
ДЛЯ
ОБОВ'ЯЗКОВОГО
ЧИТАННЯ
ТА ВИВЧЕННЯ

ВИБРАНЕ

Василь
Симоненко
**Берег
чекань**

Василь Симоненко

**ЦАР ПЛАКСІЙ
І ЛОСКОТОН**

Лауреат Державної премії України ім. Т.Г. Шевченка.

Точкою останнього відліку для Василя Симоненка була подія, що сталася влітку 1962 року на залізничному вокзалі в Черкасах. Між буфетницею тамтешнього ресторану і Симоненком випадково спалахнула щонайбанальніша суперечка: за кільканадцять хвилин до обідньої перерви самоправна господиня відмовилась продати Василеві пачку цигарок. Той, звичайно, обурився. На шум-гам нагодилися двоє чергових міліціонерів і, ясна річ, зажадали в Симоненка документи. Не передбачаючи нічого, Симоненко пред'явив редакційне посвідчення. А далі... Далі були побої в районному відділку міліції. Побої особливо жорстокі, біль яких невгамовно мучив Симоненка до самої смерті. Трохи більше як через рік після цього — 14 грудня 1963 року — він помирає.

Василь Симоненко – “Де зараз ви, кати мого народу?..”

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.
Народ росте, і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.
Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Поцезнуть всі перевертні й прибуди,
І орди завойовників-заброд!
Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

